

[Kaj Andresen.]

går debatten især på finanslovsforslagets centrale poster: ramme, overskud og kasseoverskud, altså regnestykkets facit.

Det er klart, at en sådan debat har sin selvfølgelig berettigelse. En mangeårig virksomhed som regne- og matematiklærer har givet mig den erfaring, at lige så vigtigt som det er at konstatere det rigtige facit, er det at undersøge, hvordan Peter — eller vel i dette tilfælde snarere Poul — har foretaget sine beregninger og er nået frem til opgavens løsning.

En opdelt debat ville også give mulighed for en virkelig saglig kritik af de enkelte områder. Jeg tror, at hvis der er en realitet i oppositionens tale om samarbejde, og hvis oppositionen virkelig skal varetage sin opgave som regeringens vågne og saglige kritiker, må det være en forudsætning, at den får anledning til at drøfte og forhandle de konkrete opgavers prioritet og omfang.

Hertil kommer, at der igennem ministrenes redegørelser kan gives folketinget og offentligheden grundig besked om, hvorledes pengene anvendes, og hvad der fås for dem.

Finansministeren peger i sin kronik på, at dette kunne være tiltrængt i et ministerium som forsvarsministeriet, hvorfra lovforslag kun sjældent er til behandling. Jeg tror, at det på mange andre områder ville være nyttigt, om der blev givet mere oplysning om, hvad der bruges til forskellige formål, til sociale formål, til undervisning, til hospitaler, til Grønlands opbygning og sådan fremdeles. Det er jo ikke sjældent, at undervisningsministeren kommer til samråd med finansudvalget. I år har ministeren vist rekord, og det kan også røbes, at de enkelte samråd er ganske langvarige. Vi modtager ved sådanne lejligheder værdifulde oplysninger og får grundige undersøgelser af, hvad de ansøgte penge skal anvendes til, hvorfor visse udgifter er steget, hvordan lønninger beregnes o. s. v. Hvis hele folketinget under en finanslovforhandling fik udførlige redegørelser fra enkelte ministre, ville en stor del af sådanne oplysninger blive fremsat her til nytte for en samlet vurdering af tingene og ikke være forbeholdt finansudvalget.

Det har været nævnt, at en udvidet finanslovbehandling ville tage lang tid. Det vil den givetvis, men på baggrund af

at finanslovdebatten i forhold til tidligere er kortet ret meget af — og det skyldes vel især spørgetiden — vil den nye form næppe optage mere tid, end finanslovbehandlingen gjorde før i tiden.

Jeg synes, at statsministerens tanke bør tages op til overvejelse i folketingets ledelse; og det kan kun blive et positivt bidrag til befolkningens forståelse af det politiske arbejde her på Christiansborg, hvis man foretager en virkelig grundig behandling af de rammer, der lægges for et helt års statsvirksomhed.

Lad mig om arbejdet med finanslovsbevillinger i øvrigt i det forløbne folketingsår sige, at det nok har været det år, hvor omfanget af finansudvalgets arbejde har været størst. Det gælder antallet af møder, det gælder antallet af aktstykker, så end ikke begrænsninger efter forliget har kunnet hindre, at vi har nået et rekordtal på 914 aktstykker. Dertil kommer, at antallet af samråd har været langt større end sædvanligt. Her har det spillet ind, at udvalget — efter fastsættelsen af forligets udgiftsramme — i større udstrækning har ønsket samråd med de enkelte ministre, som opnåede at få deres aktstykker gennem finansministeriets nåleøje til finansudvalget.

Det har også været naturligt, at finansudvalget har ønsket en række samråd både med den foregående og den nuværende finansminister for at blive orienteret om, hvordan situationen fra måned til måned har udviklet sig med hensyn til at overholde den i forliget aftalte udgiftsramme og dermed finansudvalgets muligheder for at disponere over for kommende bevillingsandragender.

Jeg vil gerne takke den højtærede finansminister for den grundige orientering, der gennem disse samråd er blevet udvalget til del. Jeg tror, at den nærmere kontakt, der herigennem er skabt mellem finansministeriet og udvalget omkring det løbende budget, bør bevares også i kommende — mere normale — år. Det er under disse samråd — såvel af den foregående som den nuværende finansminister — stærkt understreget, at udgiftsrammen må holdes, og at man i regeringen og især naturligvis i finansministeriet er overordentlig påpasselig med, at kun de allernødvendigste bevillingsansøgninger slipper igennem.

Jeg vil gerne tilråde, at også mit parti